

N-ar ști să spună ce-a visat în acea noapte. Dar dimineața, când soarele îi atinge ușor năsul cu senzația aceea de căldură plăcută, se trezi și alergă la ușă. Nu era niciun bilețel nou. Deschise, curioasă dacă nu cumva bilețelul rămăsese de partea cealaltă. Dar acolo nu era nimic. În schimb, din prag o privea un băiat brunet, cu ochelari, îmbrăcat într-o cămașă verde, care se prezentă rapid:

- Sunt Bogdan. De unde ai știut că te caut? Încă n-am apucat să bat la ușă, întrebă el, curios.

Ela era surprinsă, dar încercă să nu-i arate asta nou-venitului. Oare să-l fi surprins în timp ce voia să-i strecoare un bilețel nou pe sub ușă? În fond, "Bogdan" începe cu B, nu? Oare el e B?

- N-am știut, îi răspunse ea, apoi trecu repede peste explicații, poate scăpa. De ce mă căutai?

- De fapt, nu te căutam pe tine, neapărat. Căutam pe cineva care stă în această cameră. E... o poveste mai lungă, spuse Bogdan, în timp ce încerca să privească în cameră pe lângă Ela. Nu vrei să ne întâlnim jos, în grădina interioară, să-ți povestesc mai multe?

- Bine, cobor în 15 minute, îi răspunse ea. Și îi închise ușa în nas.

Ziua devenea din ce în ce mai complicată. La început, simțise că a dezlegat misterul, că l-a găsit pe B și că, probabil, acum are toate șansele să afle ce-i cu bilețelele ascunse. Apoi, pe măsură ce vorbea cu Bogdan, simțea, într-un fel ciudat, că băiatul n-are nicio legătură cu enigma pe care încerca ea s-o rezolve. În plus, era ceva cunoscut la el, dar nu își dădea seama ce.

15 minute mai târziu, coborî în grădina interioară a hotelului, unde Bogdan o aștepta așezat pe o bancă într-un colț mai retras unde creșteau, în ghivece îngrijite, plantele care aveau nevoie de semi-umbră.

Restul grădinii era aproape magic. În mijlocul ei, un fel de lac mic, cu apă cristalină, reflecta lumina soarelui care intra prin tavanul înalt, construit cu totul din sticlă. Peste lac, un pod mic, din lemn vechi, pictat în albastru și alb, te invita la plimbare, legând cele două părți ale grădinii.

De jur împrejur, aleile șerpuiau printre straturi de flori în toate culorile curcubeului. Trandafiri de un roșu aprins stăteau mândri lângă delicatele margarete albe, iar liliacul parfumat se înălța grațios printre celelalte flori, împrăștiind un miros delicat și relaxant.

Copaci bătrâni vegheau peste grădină, creând petice de umbră sub ramurile lor întinse. În aceste locuri umbroase, bănci sculptate manual ofereau un loc de odihnă pentru oaspeții hotelului. Era un loc care părea desprins dintr-o poveste, una pe care Ela o citise undeva, cândva, deși nu mai ținea minte clar unde.

Bogdan părea hotărât să îi spună un secret, iar Ela, cu ochii mari de curiozitate, era gata să asculte.

- Căutam... Căutam un panda roșu..., începu Bogdan, iar Ela își pierdu, brusc, toată iluzia de magie pe care i-o transmisese grădina.

- Un panda roșu?, întrebă ea.

- Da, un panda! Roșu! Și știi cum pare, știi ce crezi despre mine când spun asta, dar crede-mă că, ieri, animalul ăsta s-a strecurat la tine în cameră. L-am văzut. Era... cam cât un cățel mai mic și fugea pe hol. Așa l-am și observat. De curios, l-am urmărit până în fața ușii tale. Unde a dispărut. Deci trebuie să fi intrat la tine, altfel nu se poate.

Ela își pierduse entuziasmul detectivului. Îl privea pe Bogdan cu un amestec de uimire și milă, convinsă că e ori sărit de pe fix, ori cel mai mare mincinos din lume.

- Nu, sunt sigură că n-a intrat la mine. L-ar fi speriat unicornul din cameră.

- Unicorn?, făcu Bogdan ochii mari. Ai un unicorn în cameră?

- Nu, Bogdan, n-am. Era o glumă!

- A, deci nu mă crezi, oftă el mâhnit. Știam eu.

Ela se ridicase și voia să plece. Nu mai era mult până la startul Jocului și avea nevoie să se pregătească. Îl lăsă pe Bogdan privind-o deznădăjduit și se îndreptă spre lifturi. Doar că nu făcuse mai mult de câțiva pași, când în fața ei apăru Andrei, fluierând una din melodiile vesele care îl însoțeau mereu.

- Hei, n-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat!, îi strigă el.

- Ai primit un bilețel pe sub ușă, îi răspunse Ela ironic.

- Nu! Cum? Ce bilețel? N-am primit nimic pe sub ușă. În schimb, azi de dimineață, când am ieșit din cameră, mă aștepta cuminte pe hol un panda roșu. Sunt cele mai drăguțe animale din lume, îți spun. M-am jucat cu el mai bine de o oră, până când a fugit dintr-o dată și nu l-am mai găsit.

- Ți-am spus eu!, îl auzi Ela strigând pe Bogdan, de undeva din spatele lor. Deci nu sunt nebun!

- El cine e?, întrebă Andrei.

- E Bogdan, îi răspunse Ela grăbindu-se către lift. E Bogdan și eu nu mai înțeleg nimic!

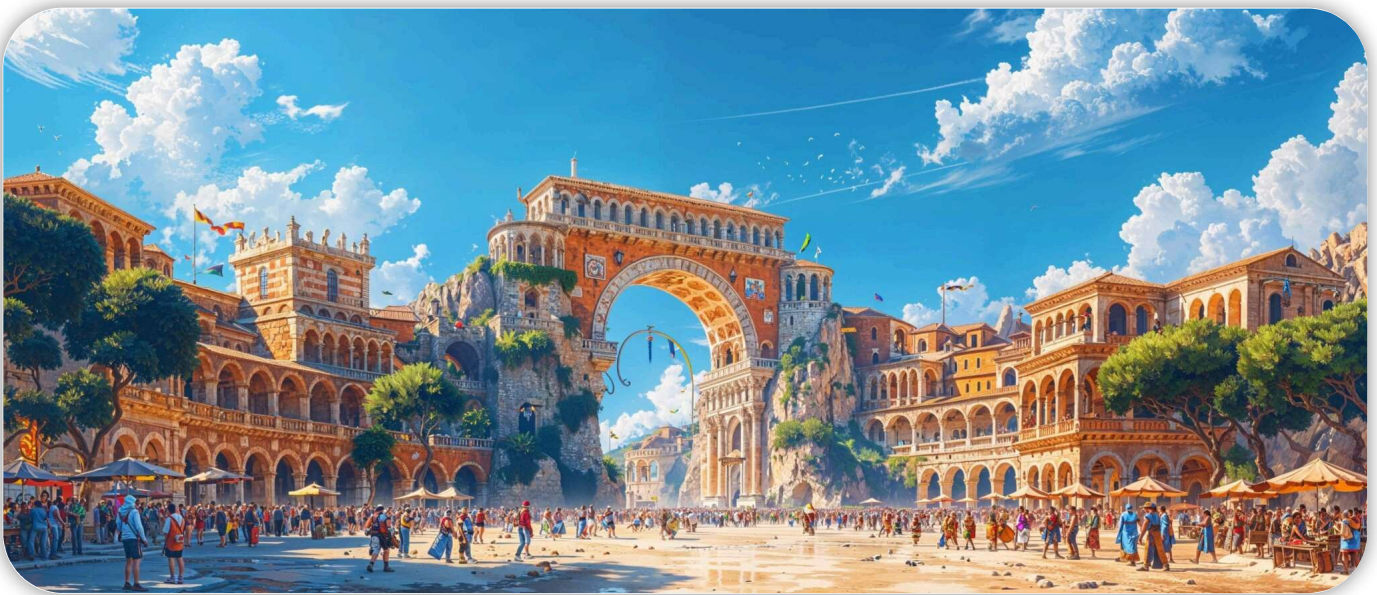
- Salut, Bogdan! Eu sunt Andrei.

Ela intră în lift și se opri direct în cameră. I se învârtea capul de atâtea întâmplări ciudate și își spuse că are nevoie de o pauză. Trebuia să se concentreze la joc.

Câteva minute mai târziu, mergea pe stradă spre Târgul Nevoilor și Dorințelor, acolo unde îi purta proba de astăzi a Jocului.

Ca să între în Târg, trecu printr-o arcadă înaltă, așa cum aveau, pe vremuri, cetățile din povești.

Lume din *"O mie și una de nopți"*, sosește Ela, șopti ea, zâmbind.

Așa se simțea, pășind pe sub arcada bogat colorată. Dar nimic n-o pregăti pentru ce o aștepta de partea cealaltă.

Imaginează-ți o piață imensă, dar adăpostită într-o clădire și ea ruptă din povești. Gândește-te la un târg adevărat cu tarabe de toate felurile și vânzători care își laudă marfa, dar în interiorul unui mall pe care îl poți găsi și azi în orașul tău. Dacă intrarea în piață părea adusă din trecut, Târgul Nevoilor și Dorințelor părea teleportat din viitor. Clădirea care adăpostea Târgul era una cu forme curbe, geamuri uriașe din sticlă colorată și acoperită cu un metal straniu alb și strălucitor care părea aproape lichid în lumina caldă a răsăritului.

Dacă privești cu atenție tarabele din interior, o să observi, totuși, că unele sunt simple, puse în valoare, discret, de o lumină caldă și odihnitoare, iar altele sunt adevărate opere de artă, construite precum mici castele din lego, cu jocuri de lumini și materiale în culori țipătoare, cu sunete și arome ce te îmbie spre ele.

Pe măsură ce se plimba, Ela începu să observe că tarabele simple adăposteau rafturi cu cărți, coșuri cu mâncare, haine și multe altele. De cealaltă parte, tarabele ce te atrăgeau la ele prin sunet, lumină și culoare ofereau invitații la experiențe diverse, de la călătorii virtuale în

lumi fantastice, la spectacole muzicale și vizuale care stârneau emoții intense. Era ca și cum două lumi se întâlneau și se amestecau acolo, în Târgul Nevoilor și Dorințelor. În timp ce tarabele simple ofereau lucruri de care ai mereu nevoie, celelalte, luminate și atrăgătoare, ofereau lucruri pe care ți le dorești din când în când, dar pe care nu e nevoie să le cumperi în fiecare zi.

La un moment dat, zgomotul Târgului încetă, iar sus, pe câteva ecrane ce se ridicau, apăru personajul de ieri.

- Bună dimineața!, le spuse el copiilor adunați în piață. Din acest moment, începe proba zilei în Jocul nostru! Veți putea pierde banii pe care i-ați primit în prima zi sau, dimpotrivă, îi veți putea înmulți. Depinde doar de voi și de alegerile voastre. De astăzi încolo, ziua se întoarce pe dos. Mai întâi aveți de trecut o probă, după care vă povestim ce ar trebui să învățați din experiența respectivă. Sunteți gata?

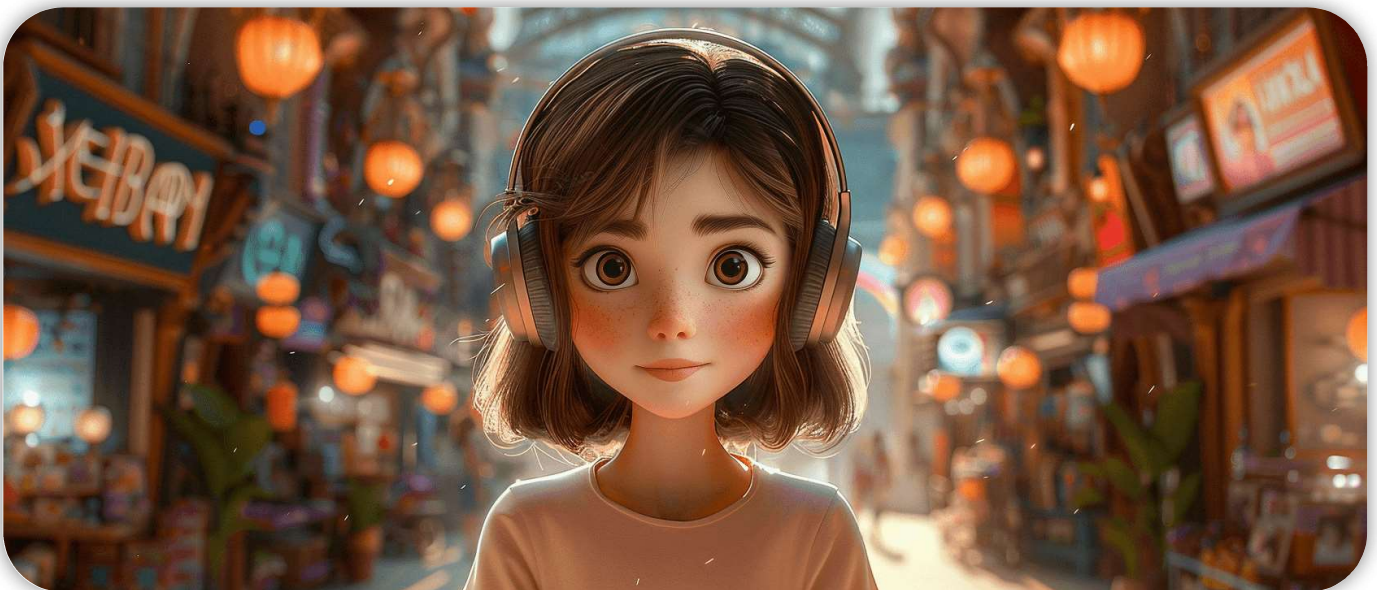
- Daaa!, se auzi un cor de glasuri. Cu toții erau convinși că, în acea zi, banii lor vor deveni mai mulți, iar concursul e ca și câștigat.

- Bine! vă cred. Aveți în față Târgul Nevoilor și Dorințelor, unde veți petrece următoarele 3 ore. Proba e să decideți voi ce veți cumpăra și câți bani veți cheltui aici. Distracție plăcută!

În câteva minute, se formaseră grupuri de jucători care explorau Târgul, în căutarea unor lucruri nemaivăzute. Ela mergea, alături de Andrei și Bogdan, când deodată, în fața ei, într-un stand viu colorat, văzu căștile visurilor ei: wireless, cu sunet extraordinar, de o culoare pe care și-o dorise mereu. Erau exact așa cum le știa, așa cum le văzuse pe internet. Erau chiar mai frumoase decât își imaginase ea, în câte o noapte când se visa cutreierând lumea în timp ce asculta muzica preferată.

Se opri în fața standului și atinse căștile. Deci sunt reale. Și nu costă decât 2 bănuți. Scoase căștile din suportul lor și le puse pe cap. Se potriveau perfect! Și, când se gândea la asta, ca de nicăieri, în urechi se porni o melodie pe care o fredona mereu, când era acasă. *Dacă nici asta nu e un semn că trebuie să le cumpăr, atunci nu mă mai pricep eu la semne*, se gândi ea.

În spate, Andrei și Bogdan discutau aprins despre ceva, dar Ela nu-i auzea deloc. Era în raiul muzicii, iar pe urechi purta cele mai bune căști din lume. Ce putea fi mai tare de atât?

Apoi, însă, de undeva se auzi ceva, ca o șoaptă: *”Niciodată să nu începi cu sfârșitul!”*.

Se întoarse către Andrei și Bogdan, își dădu căștile jos și îi întrebă furioasă:

- Voi mi-ați spus asta?
- Ce să îți spunem?, răspunse Andrei nedumerit. Vorbeam între noi.

Poate i se păruse. Ela ridică din umeri și se întoarse către tarabă. Era hotărâtă să cumpere căștile. Scoase cei 2 bănuți și ... apoi se opri. Oare chiar avea nevoie atunci de acele căști? Sau putea să continue jocul, să câștige și, apoi doar, să se bucure că-și poate cumpăra un cadou minunat? Poate că cei 2 bănuți erau puțini, dar însemnau toți banii ei de distracție. Oare așa erau oamenii zgârciți? Să cumpere, totuși, căștile, ca să nu se simtă zgârcită și ea?

În timp ce se gândea la toate astea, în jurul ei treceau veseli alți jucători cu brațele pline de cumpărături. Jocuri, mingi, haine, tot felul de alte minunății stăteau cumiți în plasele și pungile lor, de parcă de abia așteptau să le ia cineva acasă.

Undeva în spate, îl auzi pe Andrei în timp ce îi spunea lui Bogdan:

- Febra cumpărăturilor chiar e reală!

Ela se întoarce către ei și continuă să meargă prin Târg până când, câteva ore mai târziu, un sunet ca de gong anunță finalul explorării.

Personajul animat reveni pe ecrane și, din modul cum zâmbea, cu gura până la urechi, fata înțelese că unii jucători urmau să aibă probleme.

- Văd, în fața mea, o mulțime de chipuri bucuroase. Mă bucur că v-am putut face fericiți. O actriță mare constata, cândva, că omul care a spus că banii nu pot cumpăra fericirea pur și simplu nu știa unde să meargă la cumpărături.

Personajul animat râdea în continuare, apoi deveni, dintr-o dată, foarte serios.

- Azi, o să vă rugăm să rețineți trei lecții importante. Ca să fie și mai interesant, la final unul dintre voi o să aibă parte de o surpriză. Să le luăm, deci, pe rând. Deși... poate ar fi mai bine să începem cu surpriza. Rox, te rog să mă urmărești cu atenție.

O fată blondă, cu brațele pline de cumpărături, se uită surprinsă către ecrane. Un pachet îi căzu din brațe și se auzi un zgomot de sticlă spartă. Dar ea parcă nici nu auzi. Se uita în continuare la ecran. Era speriată de-a binelea.

- Rox a bătut, astăzi, un record vechi. A cheltuit 12 bănuți pe cumpărături. Nu vă pot spune ce și-a luat, dar pot constata că și-a îndeplinit multe dorințe. A cheltuit 12 bănuți din cei 14 pe care îi câștigase, la începutul jocului, din proba cu Insula. I s-a părut că nu pierde nimic dacă îi cheltuie. Doar că, uneori, cheltuielile se întorc împotriva noastră. Hai să vedem, continuă personajul. Rox, de câte din cadourile pe care le ai în brațe aveai, cu adevărat, nevoie, astăzi?
- Nu știu, răspunse încet Rox. Am luat un telefon mobil, niște căști wireless, câteva haine, un set de pahare cu grupul meu k-pop preferat și încă ceva, nu-mi aduc acum aminte. Mi le doream de mult, pe toate. Deci aveam nevoie de ele, răspunse Rox, aproape gata să plângă.
- Și cum ai reușit să cheltui 12 bănuți când, la început, ai ales să aloci, din cei 14 pe care îi aveai, 4 la economii, 6 la cheltuieli și 4 la distracție?
- Am luat cei 4 de la distracție și, apoi, am luat încă 4 de la economii și 4 de la cheltuieli. Doar erau toți ai mei.

- Și, când i-ai luat pe cei de la economii ce s-a întâmplat?
- Mi-au spus că, dacă scot bani mai devreme de perioada în care am promis să țin economiile acolo, pierd dobânda.
- Și, cu toate asta, ai mers înainte, nu?
- Da, pierdeam ceva ce nu am, de fapt. Îmi rămân încă 2 bănuți, dar măcar mi-am făcut o bucurie.
- Ai dreptate, și poți lua cu tine, acasă, toate lucrurile pe care le-ai cumpărat astăzi, spuse personajul animat, foarte serios. Sunt sigur că te vei bucura de ele chiar de mâine. Pentru că, astăzi, tu ieși din concurs!

Motivul e simplu: ai cheltuit mai mult decât puteai să-ți permiți! Jocul din Orașul Portofel nu este doar despre bani sau îndeplinirea dorințelor. Este, de asemenea, despre responsabilitate. Rox, tu ai cheltuit banii din categoria ‘*economii*’, pierzând astfel și dobânda care ar fi venit cu ei. În viața reală, asta ar însemna că nu te-ai gândit la viitor și ai ales să folosești banii economisiți pentru mici pofte de moment, de care nu aveai neapărată nevoie.

Vedem că ai multe lucruri frumoase acum, dar ce se întâmplă când te întorci acasă și faci la fel cu banii tăi, apoi realizezi că ai nevoie de ei pentru altceva, mai important? Aceasta este lecția pe care trebuie să o înveți, Rox. Economisirea și cheltuirea înțeleaptă sunt esențiale pentru o viață echilibrată.

În timp ce organizatorii o ajutau pe Rox să care cadourile spre o ușă laterală, vocea continuă:

- Imaginați-vă că voi, fiecare dintre voi, sunteți precum o grădină. Aveți nevoie de căldură, de apă și lumină ca să puteți crește mari și sănătoși. Căldura, apa și lumina sunt nevoile voastre. În grădină, însă, mai sunt pitici, zebre și alte mici statuete care o decorează și o fac mai frumoasă. Dar ele, singure, nu vă pot ține în viață. Ca să vă puteți bucura de ele, va trebui, mai întâi, să bifați nevoile de mai sus. Căldură, lumină și apă. V-am observat, pe mulți dintre voi, cum ați stat la câte o tarabă cu distracții și le-ați ocolit pe cele simple care vă ofereau soluții pentru nevoile voastre cele mai importante.

N-ați cumpărat cărți, n-ați vrut să înțelegeți cum să trăiți sănătoși, cum să vă faceți prieteni, nimic din toate astea. Și, cum să vă spun, asta e ca și cum grădina voastră s-ar preocupa, mai întâi, de piticii și zebrele din decor și doar după aceea de căldură, apă și lumină. Doar că, uneori, cât ești cu ochii pe decorațiuni, s-ar putea ca grădina să se ofilească. De aceea, simplu de tot, rețineți că nevoile sunt mai importante, bifați-le cât de mult puteți. Apoi vă și puteți distra, că e și asta important. Niciodată nu e bine să începeți cu sfârșitul.

Ela tresări, auzind vocea cum repeta cuvintele de pe bilețelul misterios. Deci personajul animat era B? Oare ce joc ciudat o face cu acele bilețele?

- Apoi, mai e ceva, continuă vocea. Să ne amintim că fiecare alegere are consecințe. Când alegeți să cheltuiți bani, fie că sunt puțini sau mulți, fiecare monedă contează. A doua lecție este despre '*alegerile conștiente*'. Să ne imaginăm că fiecare ban pe care îl cheltuim este un pas pe un drum lung. Uneori, pasul acela ne duce spre ceva ce ne dorim cu adevărat, alteori ne îndepărtează de ceea ce avem nevoie cu adevărat. Astăzi, unii dintre voi ați făcut alegeri bazate pe dorințe de moment, fără să vă gândiți la drumul vostru.

Pe ecran apăru o animație cu un copil care merge pe un drum plin de intersecții, având de ales între calea plină de distracții ori jucării și cea pavată cu cărți și unelte utile.

- De exemplu, dacă alegeți să cumpărați o jucărie acum, poate că veți rata oportunitatea de a cumpăra mai târziu ceva ce vă ajută să învățați

sau să creșteți. Este important să vă gândiți nu doar la ceea ce vreți acum, ci și la ceea ce veți avea nevoie mai târziu. Acesta este adevăratul test al cheltuirii înțelepte - să știi când să spui 'da' și când să spui 'nu' dorințelor tale.

Ela se gândi la căștile pe care le pusese la loc pe stand. Își dădu seama că a făcut o alegere conștientă, punându-și nevoile pe termen lung mai presus de o plăcere de moment.

Personajul de pe ecran zâmbi larg și trecu la ultima lecție a zilei.

- Ultima lecție nu e despre bani, ci despre '*puterea generozității*'. În lumea noastră, nu suntem singuri. Ajutându-i pe alții, ne ajutăm de fapt pe noi înșine. Generozitatea nu înseamnă neapărat să dai bani, ci și timp, atenție și îngrijire. Am văzut cum unii dintre voi au ales să împartă cu alții, să ofere un zâmbet, să ajute pe cineva care avea nevoie. Acestea sunt gesturi care construiesc prietenii și comunități puternice.

Pe ecran, apăru o nouă animație cu copii împărțind mâncare, jucării și chiar și timpul lor cu alții.

- Chiar dacă astăzi ați fost într-un concurs, nu uitați că viața nu este doar despre a câștiga. Este despre a împărtăși, a construi împreună și a crește împreună. Țineți minte, dragii mei, că atunci când suntem generoși, câștigăm cu toții.

Ela se gândi la prietenii ei de acasă. Această lecție o atingea profund, reamintindu-i că marile comori nu sunt întotdeauna cele pe care le poți cumpăra.

Mai târziu, pe drumul spre hotel, întoarse pe toate fețele întâmplările zilei. Dacă B era personajul animat, înseamnă că el nu era chiar animat? Era un om? Și, dacă era om, oare are intenții rele? Oftă și împinse ușa cu putere. În cameră, la nici un pas, o aștepta un bilețel nou. Îl citi și enigma deveni și mai complicată:

”Bogdan pleacă mâine acasă”. Semnat, B.

Deci nu Bogdan era semnatarul. În timp ce se gândea la asta, auzi un fel de zgomot la ușă. O deschise brusc, apoi rămase blocată.

În fața ei, un panda roșu se ridicase pe piciorușele din spate și o întreba, parcă, dacă n-are ceva delicios de mâncare.

